

en Krise, der Aar efter Aar slider sig hen til Ødelæggelse af det bedste i vort Land, som Aar efter Aar lader os se paa, at Tusinder af Hjem nedbrydes, at Børn og unge gaar til Grunde, en Arbejdsløshed med 100 000 arbejdsløse om Vinteren og over 50 000 om Sommeren. Er det da en Tilstand, som man med Skygge af Forsvar kan nægte at medvirke til at modarbejde? Man nægter det, med den Forklaring, at det vilde være i Modstrid med Deflationspolitikken. Altsaa, til de arbejdsløse og til Arbejderne, til Tekstilarbejderne med deres nogle og fyrretyve Kroner om Ugen siger man i Venstres Betænkning: Der skal ikke gøres noget for jer, I skal leve videre i Arbejdsløshed, indtil vi har faaet jeres Løn trykket endnu længere ned, ligesom vi har haft Magt til at gøre det overfor Tjenestemændene og overfor de fattigste i Landet.

Det er en Betragtning, som jeg paa det skarpeste maa vende mig imod, og som viser, som alt sagt, hvilken Mangel paa Samfundsfølelse der maa være raadende indenfor Venstre, i endnu højere Grad end den, man kan konstatere igennem de Konservatives Betænkning. Det kunde jo tænkes, at de ærede Medlemmer, der skriver disse Ord, har Uret. Hvem tør paastaa, at deres Teori om Deflationspolitikken Fortsættelse er den rigtige? Det var jo dog tænkeligt, at det hele hvilede paa en Fejltagelse, som der er adskillige Mennesker, der mener, og i hvert Fald tror jeg ikke, man skal gøre sig Haab om, at denne Betænkning, denne smukke Opfordring til Arbejderne om at taale Arbejdsløsheden, indtil deres Løn er trykket længere ned, vil blive fulgt; jeg tror ikke, man skal regne med, at det sker let og smertefrit som noget, der kommer som Følge af Magtbud fra Regeringen eller dens Parti.

Men hvad derimod Venstre har Grund til at erindre — og naar de ikke selv synes at mindes det, saa minder jeg dem atter om det —, er, at deres Holdning i denne Situation er et afgørende Brud paa deres Løfte i den Programtale, der blev holdt den 17. December. I denne Tale erklærede man det for en „Hovedopgave“ at modvirke den tilstedeværende Erhvervs-krise og Arbejdsløshed. Over 7 Maaneder er nu forløbet, og der er intet som helst udrettet for at opfylde dette Punkt i Programtalen. Jeg har nok nu og da baade før og efter Valget set en og anden Venstreman, som, i hvert Fald naar vedkommende optræder paa Møder, lader andre Toner lyde; jeg ved ikke, om det er af Overbevisning, eller om det er taktiske

Manøvrer, det de maa vedkommende selv afgøre. Nu husker jeg ikke alle de Navne, man efterhaanden læser i Aviserne, men jeg kan dog huske enkelte. Jeg husker navnlig det ærede Medlem Hr. Tange; han har jo gentagne Gange taget til Orde for, at Venstre selvfølgelig ogsaa vilde og maatte gaa ind i en positiv Politik for at hjælpe Landet over den Kristetilstand, der findes. Før Valget og efter Valget er saadanne Udtalelser faldet. Jeg har, hver Gang jeg saa dem, det maa jeg tilstaa, glædet mig over, at der syntes at spire en bedre Forstaaelse indenfor Venstre, men hver Gang er jeg atter blevet skuffet; naar Resultaterne skulde foreligge, kom der heller intet Udbytte af disse velvillige Ord.

Det hele munder ud i en yderst sørgelig Beretning, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup er Forfatter af, og Guderne skal vide, at saa er der jo ikke Fare for, at den skal blive underholdende. Det ærede Medlem har givet os en Beretning om, at Venstre ingenting vil, en Beretning, der ikke giver en Krumme mere Brød til dem, der sulter, ikke giver en Stump mere Arbejde til dem, der er arbejdsløse, en Beretning, som stiller dem i Udsigt, at hvis de pænt og skikkeligt sulter videre, skal deres Løn blive trykket endnu længere ned. Ja, jeg beklager denne Venstres Holdning, ikke fordi Beretningen eller Betænkningen ikke er underholdende nok, det kunde jo endda være lige meget, men fordi det ikke er Spøg, fordi det er bitter Alvor, at vi ved Sommertid, Aarets bedste Arbejdstid, baade paa Landet og i Byerne, har en Hær af arbejdsløse, som paa denne Tid burde være beskæftigede, og hvis Beskæftigelse vilde være en Lykke for det hele Land, en Lykke for Landbruget saavel som for Byerne, en Lykke for Staten og Kommunerne, for alle, for Handelsstanden og for Næringslivet i det hele. Tro dog endelig ikke, at der flyder nogen som helst Lykke for nogen som helst af en Nedtrykningspolitik overfor dem, der i Forvejen er fattige. Jeg beklager Venstres hele afvisende Holdning, og jeg beklager det konservative Partis Mangel paa Mod og Mangel paa Villie til at tage effektivt fat paa Erhvervs- og Beskæftigelsesspørgsmaalet.

Men det kan vel ikke, som jeg allerede har sagt, i Dag ende med, at nu siger man disse Elskværdigheder i Betænkningen, man holder nogle Taler her, og derefter tager man hinanden under Armen og gaar hjem og nyder Livet i fælles Glæde igen. Saadan kan det vel ikke